

Toepassing van de EBA nieuwe definitie van default hoog op de agenda van banken

Een van de uitdagingen voor banken op het gebied van risicobeheersing is de toepassing van de definitie van wanbetaling (default). Deze definitie is vastgelegd in regelgeving sinds juni 2013 en is dus in principe niet nieuw.

Wat is de definitie van wanbetaling?

Kortgezegd² wordt een klant als wanbetaler aangemerkt indien zijn achterstand langer duurt dan 90 dagen, het onwaarschijnlijk is dat achterstanden zullen worden ingehaald (bijvoorbeeld bij wegevalen inkomen), of als de achterstand hoger is dan de zogeheten materialiteitsdrempel, meestal 1%. Deze status behoudt de klant totdat de laatste achterstand meer dan drie maanden geleden is, en sindsdien geen reden is om te twijfelen aan toekomstige betalingen.

Waarom is er een definitie van wanbetaling?

Bij elk financieel product hoort een bepaald risico, waarop voorzien moet worden. De definitie van wanbetaling wordt door bankinstellingen gebruikt om risicobeleid te voeren. Om het voorziene risico (expected loss) te bepalen wordt een kans op wanbetaling (probability of default, PD) en een verwacht verlies bij wanbetaling (loss given default, LGD) berekend.

Vorig jaar heeft de EBA de toepassing hiervan uitgebreid toegelicht in guidelines¹, waaruit de volledige omvang van gevolgen duidelijk wordt: actief ingrijpen in systemen en (beleids)processen van de bank is nodig. De definitie moet uiterlijk per 31 december 2020 geïmplementeerd zijn.

Impact

De rationale vanuit de ECB om deze default definitie in te voeren is helder: uniformiteit. Één uniforme default definitie voor alle bankinstellingen binnen de EU, zodat kapitaalvereisten ook uniform getoetst kunnen worden. Dit heeft echter grote impact op de manier waarop data verwerkt wordt en modellen gebouwd worden.

De definitie vereist ten eerste een accurate dagentelling sinds de eerste achterstand. Dit moet historisch mogelijk zijn in de IT-systemen. Indien dat niet het geval is, en bijvoorbeeld wordt gewerkt met maanden, vereist dit een grote verandering. Vervolgens moeten, op basis van de nieuw ingevoerde definitie, bronaannames en modellen grondig herzien en geanalyseerd worden. Ook vereist de definitie een goede administratie van unlikely-to-pay (UtP) triggers en herstructureringen. En waar niet voldaan kan

worden aan de definitie, omdat bijvoorbeeld de historische data dat niet toelaat, moet een conservatieve opslag (Margin of Conservatism) bepaald en aangehouden worden.

Ook uitzonderingen en bijzondere bepalingen vragen grote aandacht, zoals de werkwijze rondom technische wanbetalingen (bijvoorbeeld wanneer er een tijdsverschil bestaat tussen betaling door de klant en ontvangst door de bank en hierdoor onterecht aan de definitie wordt voldaan), klanten met moeder-dochter constructies en dergelijke.

Tenslotte moet er niet alleen systeem- en datatechnisch actie ondernomen worden. Ook interne processen worden beïnvloed en moeten grondig herzien worden. Hoe kies je bijvoorbeeld als bank om te gaan met klanten met een betalingsachterstand? Wanneer wordt een klant weer als gezond aangemerkt? Beleid moet ook in de nieuwe situatie effectief blijken.

Gideon van den Brink
Consultant Finance & Risk
Solid Professionals

¹ <https://www.eba.europa.eu/regulation-and-policy/credit-risk/guidelines-on-the-application-of-the-definition-of-default/-/regulatory-activity/press-release>

² De definitie van wanbetaling wordt beschreven in artikel 178 van verordening (EU) Nr. 575/2013: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/PDF/?uri=CELEX:32013R0575&from=EN>